

A young woman with blonde hair and blue eyes is shown in profile, looking out at the ocean. The background features a sunset over the sea with waves breaking on a sandy beach. The overall mood is serene and contemplative.

Land en zilver
MARLEEN SCHMITZ

Roman

Marleen Schmitz

Zand en zilver

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401904803
ISBN e-book 9789401904810
NUR 344

© 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.romanserie.nl
www.marleenschmitz.nl

Alle rechten voorbehouden

I

Hard en vinnig laat Monica haar hakken op de stoep tikken. Het ták-ták weerkaatst tegen de gevels van de donker wordende stad. O, ze gunt haar tweelingbroer Rick het geluk dat hij bij Maartje gevonden heeft. Natuurlijk. Zeker. Maar voor dit moment heeft ze genoeg gezellige, knusse koppeltjes gezien en is ze blij dat ze in haar eentje over straat loopt.

Gisteravond, bij het uitluiden van het oude jaar, waren er ook alleen maar mensen die bij elkaar hoorden: mam en pap, Rick en Maartje, Maartjes ouders, en zelfs Maartjes tienerzusje had een vriendje meegebracht. Vier keer twee en één keer één. Raden wie die ene was? Juist, *the one and only, only the lonely*: Monica. Om klokslag twaalf uur begon iedereen te kussen, maar er was niemand bij wie zij op de eerste plaats komt.

Dat was vorig jaar wel anders. Toen was ze op oudejaarsavond met Rick en de vriendenkliek van de tennisclub tot ver na middernacht in een kroeg blijven hangen. Wat een verschil. Op 1 januari was haar broer nog een zorgeloze vrijgezel geweest en op 2 januari ontmoette hij Maartje, die totaal niet sportief was, en bovendien gescheiden en al moeder. En toch was die vonk er. Meteen en onherroepelijk sloeg die over.

Monica trekt de kraag van haar jas verder omhoog. Waarmee maar weer eens bewezen is dat uitersten elkaar aantrekken. Uitersten... zou ze zelf gelukkig kunnen zijn met iemand die niets geeft om sport, die niets begrijpt van tennis? Liefde overwint alles, zeggen ze. Laat maar komen dan, die liefde die alles overwint...

Onder het lopen kijkt ze door de verlichte ramen naar binnen. Gelukkige gezinnen. Een man en een vrouw samen bij het fornuis. Een stel voor de tv. Kerstversieringen. Lichtjes. Kaarsjes. Gezelligheid. Ze slaat links af, botst net niet tegen een man op die zijn hond uitlaat. In een etalageruit ziet ze haar eigen weerpiegeling. Niet dik, niet dun, gemiddelde grootte, halflang donkerblond haar, niet superknap, maar ook niet lelijk. Eigenlijk niets mis mee... maar waarom is ze dan nog steeds alleen?

Ze weet het antwoord wel. Alle vrije tijd in tennis gestoken.

Via het winkelcentrum komt ze bij het station. Nog zes minuten. Snel een koffie pakken? Twee wachtenden voor haar. Een oma met blauwig haar twijfelt tussen koffie en cappuccino. Verdorie, mensen weten nooit wat ze willen. Zo schiet het niet op. Nog vier minuten. Ah, mevrouw wil toch cappuccino. De stoere blonde man die daarna aan de beurt is, wil koffie. Zijn haar hangt in een staartje op zijn rug. Hij heeft iets weg van Brad Pitt uit *Seven years in Tibet*.

‘Met suiker,’ zegt Brad.

‘Ik ook alsjeblieft,’ roept Monica gejaagd.

‘Suiker en melk vind je daar,’ zegt de verkoper tegen de man, en hij werpt een geërgerde blik op Monica.

Twee minuten! Dit gaat ze niet halen. Nu moet ze kiezen: koffie of de trein. De conducteur laat zijn waarschuwend fluitsignaal klinken. Monica draait zich om en sprint naar de trein. Op hetzelfde moment pakt Brad zijn bestelling van de balie. De echte Brad Pitt ziet er beter uit, maar deze kan er ook mee door, denkt ze terwijl ze snel de trein in schiet.

Nog voordat ze een plaats gevonden heeft, rijdt de trein al weg. Ze gaat bij het raam zitten. Aan de andere kant van het gangpad, schuin tegenover haar, zitten twee mannen te praten. Een vale en een wat nettere spijkerbroek. Allebei sneakers. Sportieve types. Gezichten kan ze niet zien.

‘Goede voornemens?’ zegt de vale spijkerbroek. ‘Daar doe ik niet aan.’

Ze gaat iets verzitten. De andere man is lang en slank. Hij heeft steil donkerbruin haar en een dikke gebreide sjaal om zijn nek.

‘Ik wel. Ik wil een halve onder de één dertig doen dit jaar,’ zegt hij.

Waar hij het over heeft, snapt ze niet, en het interesseert haar niet genoeg om verder te luisteren. Ze schuift terug naar haar hoekje bij het raam. Goede voornemens, die heeft zij ook. Een plaats in de top 500! Als ze in het voorjaar dat toernooi in Frankrijk eens zou winnen... dat zou een flinke stap in de goede richting zijn. Dan komt er ook wat geld in het laatje. Dit jaar moet ze echt doorbreken. Het wordt tijd. Ze is al vijftientig.

En ze wil bij de volgende feestdagen niet weer in haar eentje bij Maartje en Rick op de bank zitten.

Monica tuurt naar buiten. Een vriend... ze haalt het beeld van de Brad van de koffiekiosk terug op haar netvlies. Die was wel leuk. Sportief, gebruind gezicht, verschoten haren, ja, zo'n vriend wil ze wel. Dan realiseert ze zich dat ze voor hetzelfde geld nu een praatje met hem had kunnen maken. Waarom zo'n haast om de trein te halen? Thuis wacht er niemand.

'Jij stomme muts!' zegt ze hardop.

Verbaasd kijken de beide mannen in haar richting. Ze beginnen te lachen.

'Muts?' herhaalt de lange, slanke man grinnikend. Zijn gezicht is bleek, maar zijn donkere ogen stralen warmte uit. Hij heeft iets innemends. De ander heeft sproeten en een bos rode krullen. Of het door de gemiste kans komt of door de sporttassen op de bank of een ander onbestemd gevoel; ineens reageert Monica heel anders dan ze normaal zou doen. Ze schuift een plaats naar het gangpad toe en zegt: 'Heb jij dat dan nooit, dat je soms denkt: dat heb ik niet zo slim gedaan?'

'Ja, ik ken dat,' antwoordt hij.

Ze glimlacht en vervolgt: 'Dat had ik dus net.'

'Sóms niet zo slim?' herhaalt de krullenbol op plagende toon. 'Ik kan je zo een hele waslijst aan dingen oplepelen waarin Niels niet zo slim was.'

'En dat noemen ze nou een vriend,' zegt de donkere man, die blijkbaar Niels heet. Hij lacht.

'Vertel.'

'Je houdt je mond, man!' zegt Niels.

'Nu maak je me echt nieuwsgierig.' Monica probeert het tafereel van een afstandje te bekijken. Meisje zoekt contact. Overduidelijk. Een vreemde gewaarwording om zichzelf zo te horen praten, flirten haast.

'Als jij jouw verhaal vertelt, doe ik dat ook,' zegt Niels.

Man gaat in op contactpoging, denkt ze.

'Nog even niet,' zegt ze.

'Dat lijkt me een goed plan.' Niels klinkt duidelijk opgelucht. De trein remt af. De man met de sproeten staat op en pakt zijn

tas. ‘Ik moet er hier uit. Dag... muts,’ zegt hij met een grijns, en tegen Niels: ‘Jou zie ik morgen op de training?’

Niels knikt.

Monica huivert in haar jurkje en haar dunne panty als de deur opengaat en er een vlaag kou binnenkomt.

De trein rijdt weg. Verrast kijkt ze op als Niels ineens voor haar staat. Hij is nog langer dan ze dacht. ‘Als ik beloof dat ik het niet over stommiteiten zal hebben, mag ik dan bij je komen zitten?’ vraagt hij.

Monica maakt een instemmend handgebaar. Hij schuift zijn lange benen onder de bank en zwijgt. Ook Monica kan niets interessants bedenken. Waar hadden ze het over?

‘Je gaat morgen trainen? Wat voor sport doe je?’ probeert ze.

‘Ik ben bij een hardlooptroep. Samen met Joost.’ Hij maakt een vage handbeweging in de richting van de deur.

‘Ah, Joost. Die net weg is.’

‘Hij heeft me erbij gehaald. We gaan over veertien dagen meedoen aan de halve marathon van Egmond aan Zee.’

Om haar conditie op peil te houden, loopt Monica ook geregeld hard. Meestal gewoon een uurtje in het bos of als het niet anders kan op de loopband. Maar een halve marathon, dat is eenentwintig kilometer en nog wat.

‘Een halve marathon, dat is een heel eind.’

Hij knikt. ‘En Egmond schijnt een pittig parcours te zijn. Zand, strand en duinen. Ik ben benieuwd hoe me dat afgaat.’

Weer valt er een korte stilte. Zo’n eind over het strand rennen. De sportvrouw in haar ontwaakt. ‘Hoe vaak in de week train je daarvoor?’

‘Normaal drie keer per week, maar als ik een goede tijd wil lopen, soms wel vijf keer.’

Monica knikt.

‘Loop jij ook?’ Die vragende blik in zijn ogen... zou hij haar leuk vinden?

Het verbaast haar dat ze graag ja zou zeggen, maar ze zegt: ‘Soms. Ik tennis.’

‘Ah, je tennist. Dat is ook leuk.’ Lachende bruine ogen met bronzen vlekjes. Zijn neus is recht en zijn gezicht is regelmatig.

Haar blik glijdt naar zijn handen. Lange, smalle vingers, net als zijn lichaamsbouw. Maar het belangrijkste: geen ring.

‘Tennis jij dan ook?’ Oei. Haar wangen worden warm. Dat klonk wel erg uitnodigend. Geen reactie op zijn gezicht te zien. Gelukkig.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Voor mezelf hou ik het bij hardlopen, maar ik kijk wel graag naar tennis op tv.’

‘Ik loop alleen om mijn conditie te verbeteren. Soms haal ik daardoor een derde set binnen.’

Niels kijkt haar twijfelend aan. ‘Is dat zo? Heb je daarvoor niet veel meer nodig? Is het niet ook het vastbijten in de wedstrijd?’

‘Tuurlijk. Dat ook. Je moet je kunnen concentreren. En je moet met de druk kunnen omgaan. Maar als het één-één staat, ben je in principe even sterk als je tegenstander. Dan is het handig als je meer energie hebt.’

‘Klinkt logisch.’ Hij strijkt een lok haar van zijn voorhoofd. ‘Heb je zin om een keertje met ons mee te trainen?’

Met een groepje hardlopen. Waarom ook niet. Kijken of ze mee kan komen.

De trein mindert vaart. Monica hangt haar tas over haar schouder en staat op. ‘Ik moet eruit.’ Andere omgeving, andere mensen, Niels die eigenlijk best aardig is... ‘Misschien wel, maar...’ Ze maakt haar zin niet af en loopt naar de uitgang.

‘Als je je bedenkt, we starten elke maandagavond om halfzeven voor het station. Of misschien zie ik je in Egmond. Als je durft!’ roept hij haar na.

Wanneer ze over het perron loopt, kijkt ze de trein in. Niels is bij het raampje gaan zitten en vormt het woord ‘Egmond’ met zijn lippen.

Thuis zet ze een pot thee, trekt haar jurkje uit en hangt het op het balkon te luchten. De enkellaarsjes gaan terug in de kast. Ze zijn elegant, ze waren ook duur, maar ze knellen. In een spijkerbroek en een fleecetrui stopt ze even later een dvd in de speler. Het is een klassieke wedstrijd van Justine Henin, een speelster die ze om haar uitzonderlijk goede techniek enorm bewondert.

De tengere speelster flitst over het scherm en slaat scherpe

punten, maar daar kijkt Monica niet naar. Ze heeft zich voorgenomen om speciaal op Justines voetenwerk te letten. Vandaag wil ze geen speelstijl analyseren, niet naar tactiek kijken, niet letten op de manier waarop de Belgische haar racket hanteert, hoe ze haar backhand en haar service slaat; vandaag zijn het Justines witte tennisschoenen die over de baan schieten waar Monica naar kijkt. Justine is snel en beweeglijk en de schoenen kleuren al snel rood door het stof van de gravel dat ze opwerpen. De focus op de match is van de voeten af te lezen. Constante spanning. Op de voorvoeten. Indraaien links, indraaien rechts. Steeds klaar voor de volgende pas. Maakt niet uit welke richting. Voor, achter, links, rechts; ze is altijd alert. Daar, weer zo'n geslaagd spurtje naar het net. Een echte sprinter. Is dat wel zo? Is Justine een sprinter of kan ze een halve marathon rennen? Haar gedachten dwalen weg. Eenentwintig kilometer, zou ze dat zelf halen? Ze speelt met de afstandsbediening en als Justine langs de lijn haar gezicht met een handdoek droogt, zet ze de dvd-speler uit. Het winnende setpunt van Justine heeft ze gemist. Het heeft geen zin om zo een partij te bekijken.

Ze trekt een pluk haar voor haar gezicht. Saaie kleur. Niet blond, niet bruin, niet zwart, niet rood. Als ze tijd en geld heeft, laat ze er blonde plukken in maken. Of ze laat het kort knippen. Ze bindt het donkerblonde haar opnieuw in een staartje. Niets zo irritant als haren in je gezicht. Geen wonder dat zo veel tennissters hun haar onder het spelen in een paardenstaart dragen.

Het wordt tijd voor een financiële meevaller. Het eerste wat ze dan doet is naar een goede kapper gaan. Dan wordt ze echt blond. Ze grinnikt. Echt, nou ja, echt... En ze wil ook nieuwe kleren. Geen spijkerbroek en geen sportief vest. Daarvan heeft ze er genoeg. Hoewel dat haar favoriete kledingstukken zijn. Comfortabel en praktisch. En soms ook gewoon mooi. Want door de blauwe kleur van de trui die ze nu draagt, lijken haar ogen blauwer dan ze eigenlijk zijn. Dat dan weer wel. Ze strijkt over de zachte blauwe stof van haar mouw.

Haar ogen gaan door haar woonkamer. Klein. Een tafel die tevens dienstdoet als bureau. Gewone inrichting. Eigenlijk zelfs saai. Nou ja, veel thuis is ze toch niet. Alleen over de vrolijke

Mexicaanse plaid die de slijtplekken van de bank verbergt, is ze tevreden. Die fleurt haar woonkamer een beetje op. Als ze geld heeft, gaat ze kleurrijke dingen kopen. Rode en blauwe kussens. Een nieuwe lamp. Andere poster aan de wand. Misschien moet dat plankje met haar belangrijkste bekens en trofeeën ook maar eens weg.

Ze springt op, loopt naar het plankje toe en pakt er een beker af. Het is de allereerste tennistrofee die ze ooit won. Een groot, kitscherig geval, niet in verhouding tot de prestatie, maar Rick was er wel jaloers op geweest. Ze waren net acht en hadden zich, op initiatief van de clubtrainer, ingeschreven voor de provinciale kampioenschappen tot twaalf jaar. Allebei de finale bereikt.

Monica won. Rick niet. Even blijft ze staan met de beker in haar handen en probeert het gelukzalige gevoel van dat moment terug te halen. De omgeving, haar trotse ouders, de speaker waar haar naam doorheen schalde, het erepodium waar ze op mocht klimmen, het metaal in haar handen, ja, dat weet ze allemaal nog precies, en dan dat heerlijke gevoel dat ze iets gepresteerd had. Dat ze het waard was dat de mensen voor haar applausseerden. Wanneer komt dat gevoel weer terug?

Abrupt legt ze de beker neer en ze haalt een boodschappenkrat uit de gangkast. Haastig doet ze al haar bekens in de krat en brengt ze naar haar slaapkamer. Boven op de kast verbergt ze alles achter een sporttas en een slaapzak.

Tien minuten later staat ze buiten in sporttenu. Ze drukt haar stopwatch in en vertrekt. Trainen. Rennen. Conditie. Die ranglijstnotering.

Jammer dat het donker is, anders zou ze lekker het bos in gaan. Nu moet ze over het asfalt rennen.

Zoals vaak onder het lopen, lukt het haar om haar gedachten los te laten. Aan helemaal niets te denken. Het van lantaarnpaal tot lantaarnpaal versnellen laat ze achterwege. Vandaag houdt ze een rustig constant tempo aan. Ze hijgt dan ook nauwelijks als ze bij een rood stoplicht moet wachten. Er komt een gearmd stel aanlopen. Ze gaan naast Monica staan. De vrouw is duidelijk veel te dik, haar man heeft een normaal postuur. Hij bekijkt Monica

van top tot teen.

‘Zo, die is goed bezig,’ zegt hij met een duidelijke boodschap naar zijn vrouw.

‘Je kunt ook overdrijven,’ reageert zij knorrig.

Het licht springt op groen. Ze jopt verder. De ruziënde stemmen blijven haar achtervolgen. Om zich bezig te houden, telt Monica het aantal kerstversieringen per huis. Meer dan één, meer dan twee, meer dan drie? Ze laat het tellen weer varen. Haar hoofd wordt leeg. En dan ineens plopt het plan, dat allang in haar hoofd zat, prominent naar voren.

Het laat zich niet meer wegduwen.

Rennen. Egmond aan Zee.

Een conditietest.

Een sportief uitje dat ze zichzelf cadeau doet.

Ze maakt rechtsomkeer en neemt de kortste weg naar huis.

Daar gaat ze, zwetend en wel, aan tafel zitten. Ze zet de laptop aan. De halve marathon. Een kwartier later is haar inschrijving rond. Ze houdt zich voor dat Niels er niets mee te maken heeft. Dat het komt door de uitnodigende beelden van al die sporters die over het strand rennen. Een conditietest, meer niet.

De volgende ochtend wordt Monica nog voor zevenen wakker gebeld. Omdat ze op het schermpje ziet dat het Rick is, neemt ze meteen op. ‘Waarom bel je zo vroeg? Is er iets?’

‘Vroeg?’ herhaalt hij. ‘O ja, sorry. Dat zie ik nu pas. Komt door Joris. Die is al anderhalf uur wakker.’ Hij zucht. Op de achtergrond hoort Monica Joris huilen en vervolgens Maartje die begint te zingen en het muziekje van de mobile dat wordt aangezet.

‘Waarom huilt hij?’

‘Tandjes.’

Monica ziet het tafereel voor zich. Rick die staat te bellen terwijl hij uit het achterraam kijkt, zijn hoofd een beetje schuin en zijn haar dat in grote onregelmatige plukken overeind staat.

Het huilen van Joris wordt langzaam minder. Ze is dol op haar neefje, ook al is Rick niet zijn echte vader. Wat haar precies zo nauw met Joris verbindt, kan ze niet onder woorden brengen.

Misschien is het dat grenzeloze instinctieve vertrouwen als hij op haar arm in slaap valt. En misschien heeft het feit dat zij en Rick een tweeling zijn er ook mee te maken.

Terwijl ze naar het afnemende gehuil en de zachte stem van Maartje luistert, gaat ze rechtop zitten.

‘Moon?’

‘Ja, ik ben er nog. Wat is er dan?’

‘De mail!’

‘De mail?’

‘Ja. Heb je mijn bericht niet gelezen?’ Zijn stemklank verandert minimaal, maar voor Monica duidelijk genoeg om te weten dat hij nu de rol van broer loslaat en die van coach aanneemt.

‘Ik spring uit bed en kijk meteen.’

‘Hoeft niet. Ik praat je snel bij. We hebben niet veel tijd. Ilse, die Duitse tegen wie je laatst hebt gespeeld, wil met je dubbelen. Een toernooi in Egypte.’

‘Hè?’ Ze laat zich terug op bed zakken.

‘Ilse, die Duitse...’

‘Ja, ik heb je wel gehoord, maar ik begrijp het niet. Ze wil met mij dubbelen? Ze heeft toch een vaste dubbelpartner? En ze staat weet ik hoeveel plaatsen boven mij. Ik vraag me af waarom.’

‘Dat doet er niet toe. Je kunt een toernooi in Egypte spelen, dat is waar het om gaat. En je moet snel beslissen.’

‘Maar ze is niet aardig!’

‘Moon, doe niet zo kinderachtig, dit is de kans waar we op gewacht hebben!’

Monica knikt. Rick heeft gelijk, dit kan de doorbraak zijn waar ze al die jaren op heeft gewacht. Maar dubbelen met Ilse, die gedreven Duitse. Zal dat goed gaan? Ze herinnert zich Ilses keiharde, op het lichaam geplaatste serves nog goed. De verbeterde trek op haar gezicht bij de tie-break in de eerste set. O, echt, ze zou veel liever singelen. Maar als ze echt, echt, écht prof wil worden... ‘Je overvalt me. Vertel me meer. Heeft ze gebeld?’

‘Zij niet, maar Ernst. Je kent hem wel, die met die dure merkspullen. Hij speelde vroeger best goed. Nu is hij blijkbaar de vriend en de manager van Ilse.’

‘Ik weet wie je bedoelt, maar die hele Ernst boeit me niet. Ik

wil weten waarom Ilse uitgerekend mij als partner wil.’

‘Haar oorspronkelijke partner heeft zich teruggetrokken.’

‘Hm.’

‘Wat hm?’ vraagt Rick geïrriteerd.

‘Waarom?’

‘Blessure? Familieomstandigheden, weet ik veel.’

‘Ik zal het je vertellen,’ zegt Monica. ‘Omdat Ilse niet aardig is! Ze is dominant. Waarom wil ze mij? Ik sta ver beneden haar op de ranglijst.’ Ze loopt naar de woonkamer en zet de laptop aan terwijl Rick tegen haar blijft praten.

‘Waarom ze jou wil? Omdat je een goede dubbelspeler bent? Omdat je je gemakkelijk aanpast? Omdat je meteen beschikbaar bent? Omdat je in het Duits met haar kunt communiceren? Monica, het waarom doet er niet toe. Hier hebben we op gewacht. Je kunt deze kans niet laten liggen.’

‘Ik bel je zo terug. Mijn laptop is aan het opstarten. Staat alles in de mail?’

‘Ja, alles staat erin.’

‘Ook wanneer het is?’ *Omdat je meteen beschikbaar bent*, schiet het door haar heen. Meteen is toch zeker niet binnen veertien dagen? Toch zeker niet tegelijk met de hardloopwedstrijd waar ze zich net voor heeft ingeschreven? Ze merkt dat ze haar adem inhoudt als ze vraagt: ‘Wanneer?’

‘Volgende maand. Februari.’

Opgelucht ademt ze uit. Ze kan toch naar Egmond aan Zee. Ineens voelt dat erg belangrijk.

Rick zegt een beetje aarzelend: ‘En eh... ik heb al min of meer toegezegd.’

‘O, Rick, alsjeblieft!’

‘Ik had geprobeerd je te bellen, maar ik kon je niet bereiken.’ Nu klinkt hij verontwaardigd.

Shit ja. Ze zwijgt. Hij heeft gelijk, ze had gisteravond tijdens het joggen haar telefoon niet bij zich.

‘Moon, het is nu of nooit, besef je dat? Je wordt gevraagd, je wordt betaald, je gaat naar Egypte om een toernooi te spelen dat ertoe doet. Dit doe je gewoon, het is niet eens een vraag. Zeg, ik moet nu ophangen, ik moet Joris overnemen.’

Ze gaat naar de badkamer, haalt snel een nat washandje over haar gezicht, drinkt een glas water en keert terug naar haar laptop.

In de inbox zit inderdaad het bericht van Rick. Een halfuur na haar inschrijving voor de halve marathon binnengekomen. Toen stond haar laptop al weer uit. Rick heeft een aantal links naar hotels en vliegmaatschappijen meegestuurd. Lief van hem.

Al in de juniorentijd, toen ze samen toernooien speelden, deed Rick de administratieve rompslomp. Nadat hij zijn racket aan de wilgen hing en fysiotherapie ging studeren, bleef hij dingen voor haar regelen. Tegenwoordig is hij soms coach en soms manager. En soms is hij niks, denkt ze wrevelig. De laatste tijd is hij steeds vaker niks. Ze kan natuurlijk best haar eigen zaakjes regelen. Maar de tijd die dat kost, steekt ze liever in haar training.

Het toernooi is in Sharm-el-Sheikh, een plaats in Egypte waar veel toeristen komen. Niet gaan zou inderdaad wel heel erg stom zijn.

Voordat ze een betaalbaar hotel en een goedkoop vliegticket heeft gevonden, is de rest van de ochtend voorbij.

*

Onderweg naar Egmond aan Zee stappen er steeds meer hardlopers in de trein. Ze kijkt of er bekende gezichten bij zijn. Nee, om haar heen ziet ze alleen maar onbekende sportievelingen: oud en jong, man en vrouw. Sommigen zijn al compleet in hardlooptenu, anderen dragen, net als Monica, een spijkerbroek en een sportjack. Onder het jack heeft Monica een nieuw turkooizen shirt aan waarvan ze weet dat het haar goed staat. In haar rugzak zitten behalve sportkleding en douchespullen ook een geurtje, een mascararoller en een doosje oogschaduw. En haar telefoon. Voor het geval ze onderweg een foto wil maken. Of zou dat gek zijn, vraagt ze zich af. Nou, en wat dan nog? Ze houdt van de zee en het strand. Er is daar zo veel ruimte en lucht. Alsof ze nergens beter kan ademen dan aan zee.

Een groepje jongens aan de overkant haalt bananen en flesjes sportdrink tevoorschijn. Ze luistert met een half oor naar de

gesprekken. Het gaat over wedstrijden, startvakken en persoonlijke records. Tot op de seconde. Of een seconde nou zo belangrijk is.

Monica heeft geen idee hoelang ze er zelf over gaat doen. Ze heeft die afstand nog nooit gelopen. Als er conditietraining op het programma staat, trekt ze haar schoenen aan en loopt gewoon het aantal minuten dat op het schema staat. Misschien had ze met haar trainer moeten overleggen of het bij de voorbereiding voor Egypte paste. Hij weet niet eens dat ze hier is. Rick ook niet. Een beetje ongemakkelijk gaat ze verzitten. Misschien zijn ze er niet blij mee. Aan de andere kant: ze mag toch zelf weten hoe ze haar vrije dag doorbrengt?

Bij station Heiloo volgt ze de meute en neemt de pendelbus. Een vrouw naast haar kletst haar de oren van het hoofd over vorig jaar. Hoe zwaar het toen was met die verschrikkelijke storm op het strand en hoe mooi de zon vandaag schijnt. Monica geeft nietszeggende antwoorden. Haar ogen zoeken tevergeefs naar een bepaald gezicht.

‘Je eerste halve, wat leuk!’ zegt de vrouw enthousiast. ‘Dan heb je altijd een PR. In welk vak start jij?’

Monica haalt haar schouders op. ‘Ergens achteraan. Denk ik.’

‘Dat zie je op je startnummer. Ik zit in bruin,’ zegt de vrouw. Ze ritst haar jack een stuk open en toont het startnummer dat ze op een dun, neonroze jasje heeft gespeld.

‘Mijn nummer zit nog in mijn tas,’ zegt Monica. ‘Ik vind het superspannend. Alles is nog helemaal nieuw voor mij.’

‘Veel plezier,’ zegt de vrouw bij het uitstappen. ‘Geniet ervan.’

‘Zal ik zeker doen. Jij ook.’

In de straten van het dorp lopen honderden, nee duizenden atleten. Onmogelijk om hier iemand te vinden. Hoe naïef om te menen dat ze Niels hier zomaar tegen het lijf zou lopen. Stel je voor dat ze hem ook bij de finish niet treft. Dat kan, ziet ze nu. Dat kan zelfs heel goed. Dan ziet ze hem dus nooit meer.

Stom ook dat ze niet gevraagd heeft bij welk station ze met hun training starten. Het station waar de trein vertrok, of het station waar ze naar op weg waren? Of een van de tussenstations? Ze zou ze desnoods allemaal kunnen proberen. In het ergste geval

staat ze dan een aantal maandagen voor aap op het verkeerde station.

In een grote tent, tussen honderden andere sporters, kleedt ze zich om en rijgt de chip die haar tijd moet registreren tussen haar veters. Ook hier geen Niels. Ze laat haar rugzak bij al die andere tassen in de tent achter en staat om kwart voor een klaar in het allerlaatste startvak. Niet in bruin of in paars, maar nog verder achteraan, in oranje. Ze strikt haar veters opnieuw en opnieuw. Allebei de schoenen moeten precies even strak zitten. Dat moet voor elke tenniswedstrijd en dat moet nu ook.

Ze komt overeind, beweegt haar voeten een voor een, maakt een paar sprongetjes. Ja, zo is het goed. Ze bukt weer. Nu om haar sokken precies even hoog op te trekken. Om zich heen voelt ze de actie toenemen. Het geroezemoes zwelt aan tot praten, roepen, lachen. Ergens voor haar hoort ze opzweepende muziek. Een stem uit de speaker. Ze trekt aan de mouwen van haar jasje en schuift ze terug tot net aan haar polsen. Dan voegt ze zich in de stroom, laat zich meevoeren, voelt zich één met de massa. Allemaal zijn ze op weg om zo snel mogelijk 21.1 kilometer af te leggen. Als ze op de tijdregistratiemat stapt en de piep hoort, neemt ze zich voor alleen maar van deze nieuwe ervaring te genieten. De uren, minuten en seconden die ze nodig zal hebben zijn onbelangrijk. De eindstreep halen is goed genoeg.

Eerst lopen ze een ronde door Egmond aan Zee. Langs de kant staat enthousiast publiek de deelnemers aan te moedigen. Wanneer ze naar voren kijkt, ziet ze alleen maar deinende hoofden. Het lopen gaat vanzelf. Ze lacht.

Het strand is de eerste proef. Los zand waarin haar voeten naar links en rechts wegzakken. Monica volgt het lange loperslint naar het harde, natte gedeelte van het strand. Dit loopt aanzienlijk beter. Ook het tempo kan ze goed aan. Ze passeert enkele langzamere lopers. Dat geeft vertrouwen, en de ene na de andere kilometer verdwijnt onder haar voeten. In de stroom lopers die voor haar het strand af lopen en links de duinen in gaan, ziet ze een felroze jasje. De vrouw uit de bus? Ze volgt het jasje met haar ogen. Kan ze haar inhalen? Om af te buigen naar de duinen toe moet ze weer door los zand, maar nu is ze erop voorbereid. Aan

haar hijgende ademhaling en haar trekkende kuitspieren schenkt ze geen aandacht. Ze strekt haar nek om te zien hoe ver het roze jasje nog voor haar is als ze het verharde pad door de duinen op gaan. Daardoor plaatst ze haar linkervoet niet ver genoeg op het asfalt, zodat die eraf glijdt. Ze struikelt schuin naar voren. Vlak voordat ze echt valt, hervindt ze haar evenwicht en ze blijft ternauwernood op de been. Terwijl ze de stoet lopers langs laat trekken, blaast ze opgelucht uit. Poeh, dat was op het nippertje. Goed dat ze zich net nog kon opvangen. Stel je voor dat ze hier haar enkel verzwikt. Het toernooi in Egypte...

Om haar neus te snuiten, haalt ze een papieren zakdoekje uit haar zak. Dan voelt ze ook haar telefoon weer zitten. Ze neemt een paar snelle foto's van het loperslint dat in groepjes en losse individuen verbrokkelt. In een rustig tempo vervolgt ze haar tocht door de duinen.

Als de laatste kilometers aanbreken, begint de vermoeidheid toe te slaan. Haar ademhaling wordt zwaarder. De souplesse is eruit. Voor de klim op de Bloedweg schakelt ze nog een tandje terug, maar als ze bij de vuurtoren komt, wordt ze onrustig. Bijna bij de eindstreep. Haar adrenalineniveau schiet omhoog. Ze versnelt, passeert nog enkele lopers en dan is er de piep van de computerchip in haar veter, die registreert dat ze over de finishmat gaat.

Vermoeid neemt ze de medaille en de sportdrink aan die vlak na de finish worden uitgereikt. De medaille aan het kleurige lint stopt ze zonder ernaar te kijken in haar zak; het flesje sportdrink zet ze meteen aan haar mond. Onder het drinken loopt ze langzaam het finishvak uit en ze kijkt zoekend om zich heen. Er zijn nog steeds een heleboel toeschouwers, maar wel aanzienlijk minder dan bij de start. Ze drukt haar stopwatch uit. Twee uur en drie minuten heeft ze nodig gehad; echt in de achterhoede is ze niet. Blijkbaar heeft ze toch een hoop lopers ingehaald, want er finishen nog veel mensen na haar. Haar conditietest is geslaagd.

Bij een afvalcontainer met lege flesjes blijft ze staan. Ze tilt haar linkervoet op en draait een rondje met haar enkel. Buitenwaarts geen probleem, maar binnenwaarts schiet er een felle steek doorheen, die gelukkig net zo snel verdwijnt als hij

gekomen is. Langzaam drinkt ze het flesje leeg en ze laat haar ogen over de gezichten links en rechts van de hekken gaan. Er bekruipt haar een gevoel van teleurstelling.

Plots smijt ze het lege flesje met kracht in de bak. Ze recht haar rug. Douchen. Omkleden. Bij de eerste pas die ze zet, voelen haar kuiten aan of ze van hout zijn. Ze rilt, maar klemt haar kaken op elkaar om de teleurstelling niet toe te laten. Rekken. Douchen. Eten. Naar huis.

‘Hé, daar is muts!’ hoort ze ergens achter zich. Voordat ze beseft wat dat betekent, zegt een tweede stem: ‘Ja, ze is het! Ik zei je toch dat ze zou komen.’

Ze draait zich om. Uit de richting van de mobiele toiletten komen Joost en Niels. Een belachelijk gevoel van opluchting overvalt haar. Niet hard gaan lachen. Niet snel naar ze toe lopen. Gewoon reageren. ‘Hai.’ Ze zijn allebei al omgekleed, ziet ze. Sjaal. Warme jas. Nat haar. Dezelfde oranje muts, ooit massaal weggegeven door een fabrikant van soep en worst. Ze wijst er hoofdschuddend naar. ‘Dat kan dus echt niet meer.’

Joost grinnikt. ‘Ik wed dat jij koudere oren hebt dan wij.’

‘Klopt,’ zegt ze, huiverend, maar met een glimlach. ‘Ik wilde me net gaan omkleden.’

Niels knoopt zijn sjaal los en legt hem over haar schouders. ‘Heb je hem uitgelopen?’ vraagt hij.

Met een hand wurmt ze de medaille uit de zak van haar jasje, met de andere trekt ze zijn sjaal dicht om zich heen. Ze laat de medaille zien.

‘Goed gedaan, hoor. Hoe heet je eigenlijk?’ Hij pakt de medaille uit haar hand en hangt hem plechtig om haar nek.

Een beetje confuus staart Monica hem aan.

Niels steekt zijn handen in de zakken van zijn spijkerbroek. Hij zegt: ‘Ik ben Niels en hij heet Joost. En jij bent...?’

‘M...’

Meteen valt Joost haar in de rede: ‘Zie je wel, we kunnen haar gewoon Muts blijven noemen.’ Hij lacht om zijn eigen grap.

‘Hou nou eens op, man,’ zegt Niels.

‘Ik heet Monica,’ zegt ze, zonder aandacht aan de flauwe opmerking van Joost te besteden. Ze kijkt in de donkerbruine

ogen van Niels.

‘Hoelang heb je nodig om te douchen?’ vraagt hij terwijl hij naar de tent loopt. ‘Dan wachten we bij de ingang op je.’

‘Met tien minuten sta ik buiten,’ belooft ze prompt.

‘Tien minuten, dat red je nooit. Vrouwen hebben altijd uren nodig,’ zegt Joost. ‘We gaan in de tussentijd wel ergens wat drinken.’

‘Klok me maar,’ antwoordt Monica zelfverzekerd. ‘Hier, Niels, je sjaal. Tot zo.’

Ze haalt haar rugzak op uit de tent en gaat snel de kleedruimtes binnen. In gedachten streept ze mascara en oogschaduw alvast door. Ze heeft in haar leven al zo vaak in kleedkamers van sportaccommodaties gedoucht, dat ze die tien minuten zeker haalt. Ze neemt in haar hoofd alvast het ritueel door. Toilettas en handdoek eruit. Schone spullen klaarhangen. Uitkleden, vuile spullen meteen opruimen.

Dat er al hordes voor haar gedoucht hebben, merkt ze meteen als ze de kleedkamer binnenkomt. Het lijkt wel een sauna. Er staan een paar schimmen onder de douche. Twee meiden praten na over de prestaties van hun clubgenoten.

‘Ook lekker gelopen?’ vraagt er een aan Monica, op een toon die niet tot een gesprek verplicht.

‘Ja, jullie ook?’

Monica wast snel haar haar en haar lichaam. Het warme water laat ze over zich heen stromen. Ze trakteert zich zelfs nog op een paar extra tellen warm water. Dan droogt ze zich af en kleedt zich aan, alles in razende vaart.

Buiten staan Joost en Niels met een groepje andere lopers te praten. Drie meisjes en twee mannen. ‘Ah, daar is Monica,’ zegt Niels. ‘Nu kunnen we gaan.’

Onderweg naar de bushalte komt een van de meisjes naast haar lopen. ‘Niels zei dat het je eerste halve was. Tevreden?’

‘Meer dan tevreden,’ antwoordt Monica uit de grond van haar hart. ‘En jij?’

‘Ik ook,’ zegt het meisje. ‘Mijn tijd was niet geweldig, maar dat maakt niet uit. Het was een mooie loop.’

Monica knikt. ‘Ik hou van de zee.’ Ze haalt haar telefoon

tevoorschijn. ‘Kijk, ik heb een paar mooie foto’s gemaakt.’

‘Je hebt foto’s gemaakt? Onder het lopen? Ben je fotograaf dan?’

‘Nee, hoor.’

Het andere meisje blijft staan. ‘Foto’s onder de wedstrijd... en je tijd dan?’ Lachend schudt ze haar hoofd. ‘Niels?’ roept ze. ‘Kom ’s?’

‘Wat maakt die minuut nou uit,’ reageert Monica onverschillig. Niels komt naar hen toe.

‘Wist je dat jouw vriendin onderweg foto’s maakt?’

Jouw vriendin... die term bevalt haar wel. Ze hoort niet wat Niels daarop zegt. *Jouw vriendin*, het galmt na in haar hoofd.

In de trein naar huis zit Monica naast Niels, maar veel kans om met hem te praten is er niet. Druk worden er eind- en tussentijden uitgewisseld en gemiddelde snelheden vergeleken. Er gaat een zak winegums rond. Gevatte opmerkingen vliegen over en weer en ook Monica wordt geplaagd met haar onverschillige houding tegenover tijden. Ze voelt zich redelijk snel op haar gemak in de gezellige groep.

Op een gegeven moment roept Joost: ‘Hé Monica, weet je wel dat Niels een echt trainingsbeest is? Dat hij elk idioot schema volgt om maar een seconde van zijn tijd af te krijgen?’

Niels schudt zijn hoofd en lacht. ‘Zo’n vaart loopt het niet. Ik ben gewoon serieus met mijn sport bezig. Trouwens...’ Hij gaat rechtop zitten en zegt met stemverheffing: ‘Monica hier, die is pas serieus bezig. Die speelt toptennis!’

Monica wordt vuurrood. ‘Hoe weet je dat?’

‘Toen je daarnet je naam noemde, wist ik bijna zeker dat ik je in de krant had zien staan. Dat dacht ik namelijk al toen we je in de trein ontmoetten. En nu heb ik je op internet gevonden,’ bekennt hij lachend en hij stopt zijn telefoon weg.

Ze geeft hem een duwtje met haar elleboog. ‘Waarom zeg je dat nou tegen iedereen?’

‘Dat is toch supergoed van jou? Wees er maar trots op.’ Hij glundert.

Ineens staat ze in het middelpunt van de belangstelling. Van

alle kanten komen vragen en opmerkingen. ‘Wanneer kom je op tv?’ ‘Ik snap niets van die puntentelling. Leg dat eens uit?’ ‘Ben je écht prof?’ ‘Speel je ook op Wimbledon?’

Monica zegt: ‘Niels overdrijft. Ik probeer de oversteek naar proftennis te maken. Wimbledon is nog heel ver weg, als ik daar ooit al kom. Je moet eigenlijk al voor je volwassen bent op heel hoog niveau spelen om dat ooit te bereiken.’

Iemand vraagt waar ze dan van leeft. Een ander of ze haar rackets weleens kapotslaat.

Monica denkt even na. Ze zou kunnen vertellen dat haar tweelingbroer veel meer rackets en bespanningen nodig had. Rick verloor niet graag en kon soms moeilijk met zijn verlies omgaan. Nou ja, hij verloor dan ook vaker. Monica weet zeker dat de mensen om haar heen het verhaal van toen ze dertien waren en een belangrijk provinciaal toernooi speelden wel leuk zouden vinden. Uit een soort solidariteit met Rick had ze toen ook haar racket kapotgeslagen. Haar ouders waren verbluft. Vervolgens moest ze een baantje als babysit zoeken om het nieuwe racket aan pap terug te betalen. Rick had al jaren een folderwijk om de kapotgeslagen rackets terug te betalen.

Ze besluit die vraag voorlopig te ‘vergeten’ en zegt: ‘Ik heb een paar sponsors, maar daar kan ik niet van rondkomen. Dus verdien ik wat bij als trainer.’

‘Waar kan ik me aanmelden?’ vraagt Joost met een uitdagende blik.

Ad rem zegt ze dat ze alleen lesgeeft aan jonge talenten.

‘Misschien ben ik wel heel getalenteerd,’ werpt hij tegen.

Niels zegt lachend: ‘Maar je bent niet meer jong. Ga verder, Monica.’

‘Waar had ik het over? O ja, geld. Sponsoring, prijzengeld en lesgeven, daar leef ik dus van. Als ik echt op een houtje moet bijten, klop ik weleens bij mijn ouders aan. Maar liever niet natuurlijk. Begin februari speel ik een toernooi in Egypte en in maart ga ik naar Frankrijk. Ik hoop dat ik daar flink wat verdienen.’

‘Egypte? Wat leuk, daar ben ik met vakantie geweest,’ zegt een van de meisjes.

Niels vraagt of ze ook in Spanje moet tennissen. ‘Daar woont

een neef van mij.’

‘Voorlopig staan jammer genoeg alleen Egypte en Frankrijk op het programma.’

‘Waar ga je precies naartoe in Egypte?’ vraagt het meisje weer.

‘Naar Sharm-el-Sheikh.’

‘O, dat ken ik niet. Ik was in Hurghada. Mooi hoor.’

‘Geef mij maar Turkije. All-in,’ roept er iemand.

‘Of de Griekse eilanden,’ oppert weer iemand anders.

Doordat iedereen iets te melden heeft over populaire vakantiebestemmingen, krijgt Monica de kans om met Niels te praten. Hij zegt dat hij toch wel verrast was dat ze er was.

‘Het leek me leuk.’ Iets beters kan ze niet verzinnen.

‘Het is ook leuk. En het is leuk dat je erbij bent. Misschien wil je er wel bij blijven.’

Een duidelijk signaal. Monica bloost.

Voordat ze uitstapt, weet ze dat hij achtentwintig is, les geeft op een basisschool, een broer heeft en de voorkeur geeft aan pasta boven rijst. Hij weet dat haar volledige naam Monica Maria Jonkers is, dat ze na de havo is gaan tennissen en dat ze een tweelingbroer heeft die dat ook deed. Bovendien hebben ze telefoonnummer en mailadressen uitgewisseld. Best een goede score voor één dag.

Loslaten en opnieuw beginnen!

Voor de 25-jarige Monica is tennis haar lust en haar leven. Maar ook al zet ze daar alles voor opzij, het wil maar niet vlotten met haar sportcarrière. Als ze de fanatieke hardloper Niels ontmoet, trainen ze samen: hij voor de marathon, zij voor diverse tennistoernooien, en ook gaat de liefde meespelen.

Op hetzelfde moment komt Sandy uit Andalusië naar Nederland voor een werkopdracht in Valkenburg. Hij maakt zandsculpturen en is veelgevraagd. Ook hij draagt geheimen met zich mee.

Hun levens lijken hoe dan ook met elkaar verbonden te zijn...

De Limburgse auteur Marleen Schmitz schreef met *Zand en zilver* een indrukwekkende roman over loslaten en opnieuw beginnen. Eerder verscheen van haar *Wintervlinder* en *Twee zussen, drie levens*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 480 3 NUR 344

9 789401 904803

www.romanserie.nl